

Panium – Tallet elleve elleve

Elleve, elleve: Daniels og Åbenbaringens profetiske vidnesbyrd

Jeff Pippenger

2025-08-09

Det har været en lang proces for mig at nå til dette punkt i studiet af Panium, og titlen „Elleve, elleve“ er tænkt til at understrege, at Løven af Judas stamme samordnede både Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring for at fremstille de indre og ydre linjer i historien om beseglingen af Guds folk i det ellefte kapitel og det ellefte vers. Umiddelbart før prøvetidens afslutning gives en befaling om at åbne den profeti i Johannes' Åbenbaring, som var beseglet indtil den tid, da de indre og ydre profetiske historier, fremstillet ved de to linjer af elleve—elleve, i Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring blev nærværende sandhed.

Og han siger til mig: Forsegel ikke profetiens ord i denne bog; thi tiden er nær. Den, som gør uret, skal stadig gøre uret; og den, som er uren, skal stadig være uren; og den, som er retfærdig, skal stadig øve retfærdighed; og den, som er hellig, skal stadig være hellig. Åbenbaringen 22:10, 11.

“Tiden er nær” lige før nådetidens afslutning, og “tiden er nær”, når “Jesu Kristi Åbenbaring” bliver åbnet.

Jesu Kristi åbenbaring, som Gud gav ham for at vise sine tjenere, hvad der snart skal ske; og han sendte den og kundgjorde den ved sin engel for sin tjener Johannes, som har vidnet om Guds ord og om Jesu Kristi vidnesbyrd, ja om alt, hvad han så. Salig er den, som læser, og de, som hører denne profetis ord og holder fast ved det, som er skrevet i den; for tiden er nær. Åbenbaringen 1,1–3.

Når Løven af Judas stamme åbner „Jesu Kristi Åbenbaring“, således som Han har gjort siden midnatsråbets budskabs ankomst i juli 2023, indbefatter denne åbning åbenbaringen af, at Han er „Palmoni“, den underfulde Tæller eller Hemmelighedernes Tæller. At undlade at modtage denne sandhed er at mislykkes i den prøve, som besegler de hundrede og fireogfyrre tusinde.

Jeg døber jer sandelig med vand til omvendelse; men han, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, hvis sko jeg ikke er værdig til at bære; han skal døbe jer med Helligånden og med ild. Hans kasteskovl er i hans hånd, og han skal grundigt rense sin tærskelplads og samle sin hvede i laden; men avnerne skal han opbrænde med uudslukkelig ild. Matthæus 3,11-12.

„Hvor snart denne renselsesproces vil begynde, kan jeg ikke sige, men den vil ikke længe blive udsat. Han, hvis kasteskovl er i hans hånd, vil rense sit tempel for dets moralske besmittelse. Han vil grundigt rense sin tærskelplads.“ Testimonies to Ministers, 372, 373.

Profetiens linjer, som identificerer beseglingens tid som en profetisk prøveproces, er mere end rigeligt til stede. Det er klart, at prøveprocessen er baseret på den studerendes egnethed og evne til at anvende den rette eller urigtige metode til at studere Guds profetiske ord. Denne sandhed

fremholdes også i rigt mål i den inspirerede beretning.

Hvad angår disse fire unge mænd, gav Gud dem kundskab og færdighed i al lærdom og visdom; og Daniel havde indsigt i alle syner og drømme. Da nu de dage var til ende, om hvilke kongen havde sagt, at man skulle føre dem ind, førte overhofmesteren dem frem for Nebukadnesar. Og kongen talte med dem; og blandt dem alle fandtes ingen som Daniel, Hananja, Misjael og Azarja; derfor trådte de frem for kongen. Og i alle spørgsmål om visdom og forstand, som kongen forelagde dem, fandt han dem ti gange bedre end alle de drømmetydere og stjernetydere, som fandtes i hele hans rige. Daniel 1,17–20.

En grundlæggende regel for profetisk fortolkning er, at sandheden stadfæstes på to vidners udsagn, og de, som ikke har tillid til dette princip, bereder sig selv vejen til at mislykkes. Et led i prøvelsesprocessen i beseglingens tid består i at erkende forbindelsen mellem de indre og ydre historiske forløb, som i kapitel elleve og vers elleve fremstilles af Daniel og Johannes.

„Åbenbaringen er en forseglede bog, men den er også en åben bog. Den beretter om vidunderlige begivenheder, som skal finde sted i de sidste dage af denne jords historie. Denne bogs lære er tydelig, ikke mystisk og uforståelig. I den genoptages den samme profetiske linje som i Daniel. Nogle profetier har Gud gentaget og derved vist, at de må tillægges betydning. Herren gentager ikke ting, som ikke er af nogen større betydning.“ Manuscript Releases, bind 9, 8.

Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring repræsenterer to vidner, og de hundrede og fireogfyrre tusind fremstilles som to vidner i Åbenbaringen kapitel elleve. I kapitlets ellevte vers opvækkes de to vidner, repræsenteret ved Elias og Moses, således som dette er forbilledligt fremstillet både ved Johannes i den kogende olie og Daniel i løvekulen. De hundrede og fireogfyrre tusind repræsenteres ved Daniel og Johannes, og også ved Elias og Moses. For at bestå i prøvelsesprocessen, som frembringer de hundrede og fireogfyrre tusind, må en studerende forstå, at sandheden stadfæstes på to vidner, og at Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring repræsenterer to vidner, og at de hundrede og fireogfyrre tusind er blevet forbilledligt fremstillet som Elias og Moses og også Daniel og Johannes.

Disse sandheder er kun et kort udsnit af de profetiske sandheder, der er forbundet med den indre og ydre historie, som repræsenteres ved „elleve, elleve“ i både Daniel og Åbenbaringen. Som Palmoni ledte Kristus i samordningen af de to passager, og også i, at elleve plus elleve er lig med toogtyve, hvilket igen er en tiende eller et tiendedele af to hundrede og tyve, som er et symbol på foreningen af guddommelighed med menneskelighed. Palmoni fastslog på grundlag af mere end to vidner, at „to hundrede og tyve“ repræsenterer foreningen af guddommelighed og menneskelighed, hvilket igen er en beskrivelse af Kristi inkarnation, da Han tog falden menneskenatur på Sig. Derved fremholdt Han eksemplet for menneskeheden, at hvis de er villige til at opfylde evangeliets krav, er Kristus villig til at forene Sin guddommelighed med vor menneskelighed. Guddommelighed og menneskelighed er derfor to vidner.

“Jesu Kristi åbenbaring”, som netop åbner sig, før nådetiden afsluttes, indbefatter, at Jesus er Guds “Ord”.

I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Det samme var i begyndelsen hos Gud. Alle ting er blevet til ved ham, og uden ham er ikke én eneste ting blevet til af alt det, som er blevet til. I ham var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket greb det ikke. Johannes 1,1–5.

Bibelen er Guds „Ord“, som, ligesom Kristus repræsenterer foreningen af guddommelighed og menneskelighed. Bibelen repræsenterer de to vidner i Det Gamle og Det Nye Testamente, som også er Moses og Elias i Åbenbaringen kapitel elleve.

„Om de to vidner erklærer profeten videre: „Disse er de to olietræer og de to lysestager, som står for jordens Gud.“ „Dit ord,“ sagde salmisten, „er en lygte for min fod og et lys på min sti.“ Åbenbaringen 11,4; Salme 119,105. De to vidner repræsenterer Skrifterne i Det Gamle og Det Nye Testamente.“ The Great Controversy, 267.

De to vidner er de to oliventræer, de to lysestager og Det Gamle og Det Nye Testamente, som i afsnittet er repræsenteret ved ordene: „Dit ord.“ „Jesu Kristi Åbenbaring“, som bliver forseglet op af Løven af Judas stamme lige før nådetidens afslutning, er „den endelige forøgelse af kundskab“, som prøver dem, der er kandidater til at være blandt de hundrede og fireogfyrre tusinde. „Den endelige forøgelse af kundskab“ er også Midnatsråbets budskab i lignelsen om de ti jomfruer.

“Da svarede jeg og sagde til ham: Hvad er disse to olietræer ved lysestagens højre side og ved dens venstre side? Og jeg svarede igen og sagde til ham: Hvad er disse to olivengrene, som gennem de to gyldne rør tømmer den gyldne olie ud af sig selv? Og han svarede mig og sagde: Ved du ikke, hvad disse er? Og jeg sagde: Nej, min herre. Da sagde han: Disse er de to salvede, som står hos hele jordens Herre. Zakarias 4:11–14. Disse tømmer sig selv i de gyldne skåle, som repræsenterer hjerterne hos Guds levende sendebud, der bærer Herrens ord til folket i advarsler og formaninger. Selve Ordet må være således fremstillet, den gyldne olie, udtømt fra de to olietræer, som står hos hele jordens Herre. Dette er dåben ved Helligånden og ild. Dette vil åbne de vantros sjæl for overbevisning. Sjælens behov kan kun mødes ved Guds Helligånds virke. Mennesket kan af sig selv intet gøre for at tilfredsstille hjertets længsler og opfylde dets stræben.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 4, 1180.

Guds Ord er både Bibelen og Kristus, og Bibelen og Kristus repræsenterer to vidner, ligesom de hundrede og fireogfyrre tusind. De to vidner repræsenterer igen en forening af guddommelighed med menneskelighed. De repræsenterer også indre og ydre profetiske historier. Som vidner fremlagde de bevis for, at guddommelighed forenet med menneskelighed ikke synder. De repræsenterer også forbindelsen mellem guddommelighed og menneskelighed. Hvad enten det er en stige, en kanal, rør, engle eller nogen af de andre symboler på kommunikationsforbindelsen mellem Gud og mennesket, er det budskab, der formidles til mennesket, altid liv eller død.

„De salvede, som står hos hele jordens Herre, har den stilling, som engang blev givet til Satan som den skjærmende kerub. Ved de hellige væsener, som omgiver hans trone, opretholder Herren en stadig forbindelse med jordens indbyggere. Den gyldne olie repræsenterer den nåde, hvormed Gud holder de troendes lamper forsynet, for at de ikke skal blafre og gå ud. Hvis denne hellige olie ikke blev udgydt fra himlen i budskaberne fra Guds Ånd, ville ondskabens magter have fuldstændig kontrol over menneskene.“

„Gud vanæres, når vi ikke modtager de budskaber, som han sender os. Derved afslår vi den gyldne olie, som han vil udgyde i vore sjæle for at blive meddelt til dem, der er i mørke. Når råbet lyder: ‘Se, brudgommen kommer; gå ud ham i møde,’ vil de, som ikke har modtaget den hellige olie, som ikke har næret Kristi nåde i deres hjerter, erfare, ligesom de dårlige jomfruer, at de ikke er rede til at møde deres Herre. De har ikke i sig selv magt til at skaffe olien, og deres liv går til grunde. Men hvis der bedes om Guds Helligånd, hvis vi bønfaller, som Moses gjorde: ‘Lad mig se din herlighed,’ da vil Guds kærlighed blive udgydt i vore hjerter. Gennem de gyldne rør vil den gyldne olie blive meddelt os. ‘Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers Herre.’ Ved at modtage de klare stråler fra Retfærdighedens Sol skinner Guds børn som lys i verden.“ Review and Herald, 20. juli 1897.

Helligåndens udgydelse finder sted under de indre og ydre historiske forløb, som er markeret af Daniel og Åbenbaringen 11:11. Der er “mindst” fire profetiske skikkelser fremstillet i vers elleve og tolv i Daniels kapitel elleve, som må identificeres. Der er også fire, som må identificeres, i vers tretten til femten, og fire i vers seksten. Vi lever nu netop i denne historie, så det påhviler os som profetistuderende at klarlægge, hvem de symbolske skikkelser i vers elleve til seksten er, for de repræsenterer en profetisk linje, der dækker den skjulte historie i vers fyrre i det samme kapitel.

Det synes også relevant at identificere de personligheder, som er repræsenteret i historien i vers fyrre, der er blevet afsejlet siden 1989.

Og han sagde: Gå bort, Daniel; for ordene skal holdes skjulte og besejlede indtil endens tid. Mange skal blive rensede og gjort hvide og prøvede; men de ugudelige skal handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Daniel 12:9, 10.

Vers fyrre begynder ved endens tid i 1798, da Napoleon af Frankrig tog paven til fange. Napoleons begrundelse var baseret på den brudte Tolentino-traktat i 1797. Kampen mellem Napoleon og paven var tidligere blevet foregrebet i den historie, som opfyldte vers seks og syv i Daniels bog kapitel elleve. Den brudte ægteskabstraktat og den sydlige konges besejring af den nordlige konge i opfyldelsen af vers seks og syv blev gentaget i historien fra 1798, og derved repræsenterer de forudsigelsen i Guds Ord i vers seks og syv og opfyldelsen af disse vers i begyndelsen af krigsførelsen mellem Ptolemæus Filadelfos, den anden og konge af Egypten, og Antiochus Theos, den tredje konge af Syrien. Ptolemæus repræsenterede den sydlige konge, og Antiochus repræsenterede den nordlige konge.

Forudsigelsen i versene, sammenholdt med opfyldelsen af denne forudsigelse i Ptolemæus’ og Antiochos’ historie—som igen var et forbillede på Napoleons og pavens historie i 1798—tilvejebringer tre linjer, som er forbilleder på Putins og Zelenskyys historie i vers elleve og tolv. Således er forståelsen af, at endetiden i 1798 repræsenterer Napoleons og pavens historie, ufuldstændig, hvis den ender dér. Vi må forstå, hvad vers seks og syv forudsiger om Napoleon og paven, og også hvad Ptolemæus’ og Antiochos’ historie lærer om den samme periode. Når vi forstår disse sandhedslinjer, kan vi da forstå, at disse tidligere historiske opfyldelser identificerer begyndelseshistorien i vers fyrre, og derved identificerer de også afslutningen på vers fyrre, når Putin, som er blevet forbilledliggjort ved Napoleon og Ptolemæus—Putin, som er blevet forudsagt i vers seks og syv—opfylder vers elleve og tolv.

En vigtig iagttagelse vedrørende det profetiske forhold mellem dragen og dyret, således som Johannes ville identificere dem, eller som »det daglige og ødelæggelsens vederstyggelighed«, således som Daniel ville fremstille dem, er, at de profetisk set er meget lig hinanden. Johannes siger det på denne måde.

Og de tilbad dragen, som gav dyret magt; og de tilbad dyret og sagde: Hvem er lig dyret? hvem er i stand til at føre krig imod det? Åbenbaringen 13:4.

At tilbede dragen er at tilbede dyret, for begge repræsenterer hedenskabets religion. Ligesom hos Johannes bruger Daniel „det lille horn“ i Daniel, kapitel otte, vers ni til tolv til at repræsentere både det hedenske og det pavelige Rom, skønt han tydeligt skelner mellem de to ved at identificere det lille horn i det hedenske Rom i hankøn og det lille horn i det pavelige Rom i hunkøn. I kapitel syv identificerer Daniel det hedenske Rom som „forskelligt“ fra de riger, der gik forud for det, og Daniel identificerer yderligere, at også det pavelige Rom var „forskelligt“. Rom, hvad enten det er hedensk eller paveligt, er forskelligt. Det mandlige symbol på Rom, som repræsenterer det hedenske Rom, stadfæstes af Akab og Herodes. Begge var gift med symboler på pavedømmet. Kvinden er kirkepolitik, og manden er statspolitik, så når Guds Ord på det profetiske plan taler om, at en mand og en kvinde bliver ét, bekræfter det den virkelighed, at det hedenske Rom og det pavelige Rom i profetisk forstand er meget lig hinanden, for de er ét kød.

Frankrigs forhold til pavedømmet i 1798 er et forbillede på De Forenede Staters forhold til pavedømmet, når de ti konger opbrænder Rom med ild og æder hendes kød.

Og de ti horn, som du så på dyret, disse skal hade skøgen og gøre hende øde og nøgen og fortære hendes kød og opbrænde hende med ild. Åbenbaringen 17,16.

Frankrigs forhold til pavedømmet, da det i 538 bragte pavedømmet til magten, er et forbillede på De Forenede Staters gerning med at læge pavedømmets dødelige sår ved den snart kommende søndagslov.

Og jeg så et andet dyr stige op af jorden; og det havde to horn som et lam, og det talte som en drage. Og det udøver det første dyrs hele magt for dets øjne og får jorden og dem, der bor på den, til at tilbede det første dyr, hvis dødelige sår blev lægt. Og det gør store tegn, så at det endog får ild til at falde ned fra himmelen på jorden i menneskers påsyn, og det forfører dem, der bor på jorden, ved hjælp af de tegn, som det havde magt til at gøre i dyrets påsyn; idet det siger til dem, der bor på jorden, at de skal gøre et billede for dyret, som havde såret af sværdet og blev i live. Åbenbaringen 13:11–14.

„Endens tid“ i 1798, som opfyldelse af vers fyrré, identificerer, at den åndelige konge i nord bliver fjernet af den åndelige konge i syd. Denne profetiske historie er afslutningshistorien for de tolv hundrede og tres år med paveligt herredømme, og derfor er de profetiske kendetegn ved begyndelsen af denne profetiske historie repræsenteret ved afslutningen. I 538 gav det fjerde rige i Bibelens profeti plads for det femte rige i Bibelens profeti, og i 1798 gav det femte rige i Bibelens profeti plads for det sjette rige i Bibelens profeti.

538 er også et midterste vejmærke for forbandelsen af de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve over Israels nordrige, som begyndte i 723 f.Kr., da Assyrien førte Efraim i fangenskab. 1798 besidder derfor ikke blot de profetiske kendetegn ved 538, men også ved 723 f.Kr. I 723 f.Kr. blev Israels ti stammer styrtet af Assyrien, og tolv hundrede og tres år senere, i 538, blev det hedenske Rom styrtet af det pavelige Rom, som igen blev styrtet af Frankrig i 1798 ved afslutningen af de „syv tider“.

I 1798 afsatte Sydens konge i Frankrig pavedømmet fra tronen. I 538 satte Frankrig, det fremmeste symbol på det hedenske Roms opløsning i ti kongeriger, pavedømmet på tronen. Ved søndagsloven gentager De Forenede Stater Frankrigs rolle i 538, og når de ti konger opbrænder pavedømmet med ild og æder hendes kød, gentager De Forenede Stater Frankrigs rolle i 1798.

Dommen i „syv tider“ over Israels nordlige og sydlige riger blev fuldbyrdet ved riger, som kom fra nord.

Israel er et adspredt får; løverne har drevet ham bort: først har Assyriens konge fortæret ham, og til sidst har denne Nebukadrezzar, Babylons konge, knust hans ben. Jeremias 50:17.

Assyrien kom fra nord og erobrede de ti stammer i 723 f.Kr., og Babylon førte Juda i fangenskab i 677 f.Kr. Skønt Israel var det nordlige rige i forhold til Juda, blev begge riger dog erobret af fjender fra nord, hvorved både Israel og Juda blev sydlige riger i forhold til den fjende, der førte dem i fangenskab. 723 f.Kr. repræsenterer nordens konge, der erobrer et sydligt tifoldigt rige. 538 repræsenterer en overgang fra hedenskab til pavedømme og også et nordligt rige, der erobrer et tifoldigt rige. 1798 repræsenterer en nordlig konge, der bliver besejret af en sydlig konge, som repræsenterer et tifoldigt rige.

Og i den samme time blev der et stort jordskælv, og en tiendedel af byen faldt, og i jordskælvet blev syv tusind mennesker dræbt; og de øvrige blev grebet af frygt og gav himlens Gud ære. Åbenbaringen 11,13.

Overgangsperioden forbundet med 538, da Rom ændrede sig fra hedensk til paveligt, er også forandringen i Daniels ottende kapitel fra hankøn til hunkøn, hvilket symbolsk er overgangen fra statskunst til kirke styre. Profetien om „syv tider“ bærer „sandhedens“ signatur, idet det første bogstav (723 f.Kr.) illustrerer det toogtyvende og sidste bogstav i det hebraiske alfabet (1798), mens det trettende og midterste bogstav repræsenterer oprør (538). Daniel identificerer, at den „overtrædelse“, som symboliseres ved udtrykket „ødelæggelsens overtrædelse“, var foreningen af kirke og stat, med kirken som den styrende part i forholdet. Denne „overtrædelse“ repræsenterer 538, som er det midterste og metaforisk det trettende bogstav blandt de tre primære vejmærker i perioden med de syv tider imod Israels ti nordlige stammer.

I 1798 påførte, ved „endetiden“, således som den fremstilles i Daniel kapitel elleve, vers fyrre, det ateistiske Frankrig, sydens konge, pavedømmet, nordens konge, det dødelige sår. I 1989 gengældte pavedømmet det ateistiske sydens konge, som da var blevet til Sovjetunionen. Gengældelsen omfattede en hemmelig alliance mellem De Forenede Stater og Vatikanet. Bortskaffelsen af Sovjetunionen i 1989 afslutter det nedskrevne profetiske budskab i vers fyrre, og det næste vers,

vers enogfyrre, repræsenterer søndagsloven i De Forenede Stater. Således har vi fra Sovjetunionens sammenbrud i 1989 og indtil søndagsloven i det næste vers levet i vers fyrrers skjulte historie.

Vers fyrrer begynder med at identificere en sydens konge og nordens konge i 1798, og dernæst i 1989 en sydens konge og nordens konge såvel som en tredje magt, repræsenteret ved vognene, skibene og rytterne.

Og ved endens tid skal Sydens konge støde sammen med ham; og Nordens konge skal komme imod ham som en hvirvelvind, med vogne og med ryttere og med mange skibe; og han skal trænge ind i landene og oversvømme og drage videre. Daniel 11:40.

Ved "endetiden" i 1798 trængte en bogstavelig general under Napoleon ind i Vatikanet og tog bogstaveligt paven til fange og fængslede ham. I 1989 fandt gengældelsen for 1798 sted. Der havde fundet profetiske overgange sted i historien mellem 1798 og 1989, som det er vigtigt at bemærke. Ateistiske Frankrig, sydens konge i tidsperioden 1798, var den første åndelige sydkonge, og Putins Rusland er bestemt til at blive den sidste. Frankrig identificeres i Åbenbaringen 11, som af søster White direkte identificeres som ateistiske Frankrig. Et af de to symboler, som identificerer Frankrig i kapitel 11, er Egypten, hvilket søster White identificerer som et symbol på ateisme. I kapitlet var dyret, som stiger op af afgrunden, den ateisme, der trådte ind i historien i denne tidsperiode.

Ateismen træder ind i historien med begyndelse i Frankrig i tidsperioden omkring 1798, og i 1989 er ateismens åndelige konge blevet Sovjetunionen. Bortfejelsen af Sovjetunionen i 1989, som opfyldelse af en hemmelig alliance mellem pave Johannes Paul II og Ronald Reagan, var blevet forbilledliggjort i vers ti i Daniels bog, kapitel elleve, og et andet vidnesbyrd om vers ti findes i Esajas' passage om de to forbandelser på to tusind fem hundrede og tyve år over Israels nordlige og sydlige riger, således som de er fremstillet i kapitlerne syv til elleve.

1989 bliver derfor referencepunktet for løsningen af de profetiske gåder i de sidste dage. Det var da, at vers fyrrer blev åbnet. Det kan nu erkendes, at vers fyrrer begynder i 1798 og ender ved søndagsloven i vers enogfyrre.

Ved søndagsloven vil De Forenede Stater tale som en drage og afslutte sit herredømme som det sjette rige i Bibelens profeti. Det begyndte sin regeringstid i 1798, da det femte rige modtog et dødeligt sår. I 1798 vedtog De Forenede Stater Alien and Sedition Acts og foregreb dermed i forbilledlig form enden på det sjette rige allerede ved dets begyndelse. Vers fyrrer er derfor De Forenede Staters historie som det sjette rige i Bibelens profeti.

1798 er det hebraiske alfabets første bogstav, søndagsloven er det hebraiske alfabets toogtyvende og sidste bogstav, og 1989 er waymarket i midten, som repræsenterer det oprør, der symboliseres ved tallet tretten og det hebraiske alfabets trettende bogstav. 1989 repræsenterer oprøret i Reagans hemmelige alliance med Bibelprofetiens antikrist. 1989 indleder den første af de sidste otte præsidenter, som regerer i en periode med tiltagende oprør mod Forfatningen. 1989 indledte en prøvelsesproces blandt syvendedagsadventister, som er bestemt til at frembringe to klasser af

tilbedere. De trofaste er de få; de utro er de mange. 1989 repræsenterer det centrale waymark i vers fyrre, og det repræsenterer det oprør, der symboliseres ved det trettende bogstav. Vers fyrre bærer “sandhedens” signatur.

Vers fyrre omtaler nordens og sydens konger, som er forskellige i historiens forløb ved slutningen af verset. Det omtaler også De Forenede Stater, som ifølge Johannes er den falske profet, der sammen med dragen og dyret virker for at føre verden til Harmagedon. Sydens konge i vers fyrre er dragen, nordens konge er dyret; vognene, skibene og rytterne er den falske profet. Opfyldelsen af vers fyrre i 1989 bliver et vigtigt profetisk kendetegn for forståelsen af vers elleve til femten. Hvis man ikke har ret med hensyn til 1989, kan man heller ikke logisk have ret om den historie, vi befinder os i i dag.

Fra 1989 og frem til søndagsloven fremstilles tre stedfortræderkrige for pavedømmet i versene ti til femten. Disse vers må betragtes som én sammenhængende historie, for den samme „Antiochus Magnus“ findes i de tre slag, der er fremstillet i den historiske opfyldelse af versene ti til femten.

Alle tre slag udgør én profetisk linje, for Antiochus Magnus var med i hvert af de tre slag. Vers ti og Esajas 8,8 frembærer to vidner om opfyldelsen af vers fyrre i 1989. Vers fyrre er referencepunktet i vers ti og Esajas 8,8. „Vogne, skibe og ryttere“ repræsenterer de to horn på jordens dyr i Åbenbaringens trettende kapitel. Ved enden, når De Forenede Stater „taler som en drage“, er de to horn ikke længere republikanisme og protestantisme. På det tidspunkt vil de såkaldte protestanter forene sig med katolicismen, og den konstitutionelle republik vil blive forandret til et diktatur. I denne tidsperiode vil de to horn på jordens dyr være økonomisk og militær styrke. I Åbenbaringens trettende kapitel tvinger De Forenede Stater verden til at modtage dyrets mærke for at kunne købe og sælge, og også under trussel om døden. Disse to horn er Daniels „skibe“, som repræsenterer økonomisk magt, og hans „ryttere og vogne“, som repræsenterer militær styrke.

1989 fastslår, at når den historiske opfyldelse af slagene ved Raphia og Panium i vers elleve til femten anvendes, må den samme profetiske metode, som blev benyttet til at forstå 1989 og Sovjetunionens sammenbrud, anvendes, for Antiochus Magnus var i alle tre slag repræsenteret i vers ti til femten. Antiochus repræsenterer vognenes, skibenes og rytternes magt, som i 1989 var Ronald Reagan, den første af otte præsidenter, hvoraf den sidste også var den sjette og nu er den ottende, som er af de syv.

Ifølge Esajas treogtyve ville pavemagten (skøgen, som bedriver utugt med jordens konger) være skjult under De Forenede Staters herredømme som det sjette rige i Bibelens profeti. I 1989 var De Forenede Stater, som var blevet forbilledliggjort ved Antiochos Magnus, pavemagtens stedfortrædende magt i dens krigsførelse mod ateismens dyr, der tilføjede den et dødeligt sår i 1798.

De tre slag i vers ti til femten repræsenterer krigsførelse mellem nordens konge, som i egenskab af Tyrus' skjulte skøge benytter stedfortrædende magter, idet hun bevæger sig mod genoprettelsen af sin magt og nederlaget for ateismens konge — sydens konge. De historiske opfyldelser af de tre slag i vers ti til femten lærer os, at Antiochos Magnus vandt i det første og det sidste slag, men

tabte det midterste. De profetiske karakteristika ved Ronald Reagan-årene i 1989 sammen med pave Johannes Paul II og Sovjetunionens sammenbrud vil have et modstykke i det sidste af de tre slag, for disse vers er det, som bliver forseglet op lige før nådetiden afsluttes. Ligesom vers fyrre blev forseglet op i 1798 og dernæst igen i 1989, blev verset forseglet op ved enden, begyndende i juli 2023.

Jesu Kristi Åbenbaring bliver forseglingen brudt på umiddelbart før prøvetiden afsluttes, og den omfatter den højeste sandhed, at Jesus er den første og den sidste, og som sådan altid fremstiller enden ved begyndelsen. Prøvetiden afsluttes for adventismen ved søndagsloven, og umiddelbart før prøvetidens afslutning bliver Jesu Kristi Åbenbaring åbnet. Det budskab, som afsluttes ved den lukkede dør under søndagsloven, er Midnatsråbets budskab, som førte til den lukkede dør den 22. oktober 1844 i milleritternes historie. Åbningen i 1798 ved begyndelsen af vers fyrre, som også er begyndelsen på De Forenede Stater som det sjette rige i Bibelens profeti, var et forbillede på åbningen i 1989 midt i vers fyrre og begyndelsen på De Forenede Staters gradvise afslutning. Åbningen i 1798, som var et forbillede på 1989, repræsenterer to vidner om åbningen af Midnatsråbets budskab i 2023. Linjen med sine tre vejmærker, 1798, 1989 og 2023, identificerer det indre værk med at rense ti jomfruer og den ydre linje for det sjette rige i Bibelens profeti.

Slaget, som fremstilles i vers elleve, og som blev opfyldt i slaget ved Raphia, da Antiochos blev besejret af Ptolemæus, repræsenterer et nederlag for pavemagtens stedfortrædende magt, som i denne nuværende kamp er Ukraines nazister, allieret med de vesteuropæiske globalistiske nationer, der udgør EU og NATO og er i fuld samklang med De Forenede Nationers politiske og økonomiske globalister. Hvis Antiochos Magnus var til stede i alle tre slag og repræsenterer pavemagtens stedfortrædende magt imod sydens konge, hvordan kan det så være Amerikas Forenede Stater i 1989, dernæst ukrainerne, som forbilledliggøres ved slaget ved Raphia, og derpå igen Amerikas Forenede Stater ved slaget ved Panium? Vers ti er nøglen til vers elleve til femten, for dets opfyldelse i 1989 giver en illustration af de profetiske kendetegn ved den første af de tre stedfortrædende krige. Hvad er den profetiske begrundelse for at identificere Antiochos som pavemagtens stedfortrædende magt, samtidig med at man ikke anvender Amerikas Forenede Stater på hvert af de tre slag?

I historien om krigen i Ukraine, som er blevet forudskygget ved slaget ved Raphia, anvendte De Forenede Stater Ukraines nazister som deres stedfortrædende magt i netop den historie, hvor de danner et billede af pavedømmet, den magt, som altid og kun benytter stedfortrædende magter til at udføre sit beskidte arbejde.

For at besvare spørgsmålet om stedfortrædende magter i vers ti til femten kræves et profetisk studium af Antiokus' karaktertræk som symbol. Diadokkrigene var en række konflikter fra 323–281 f.Kr. blandt diadokerne (græsk for »efterfølgere«), generalerne og efterfølgerne efter Alexander den Store, som kæmpede om herredømmet over hans vidtstrakte rige efter hans død i 323 f.Kr. Den første Antiokus var Antiokus I Soter, søn af Seleukos I Nikator, en af Alexanders diadoker (efterfølgere), som grundlagde det seleukidiske rige.

Navnet Antiochus kan forstås som én, der står i stedet for, for at støtte. Antiochus er et symbol på Rom, og det pavelige Rom er antikrist, som besidder en lignende symbolik som Antiochus. Antiochus repræsenterede som navn sønnen af grundlæggeren af det seleukidiske rige, og i den forstand stod Antiochus i sin faders sted; han stod som hans stedfortræder. Søster White identificerer både Satan og paven som antikrist og siger, at paven er Satans repræsentant på jorden. Det blev et fremtrædende dynastisk navn i det seleukidiske rige, delvis på grund af dets forbindelse med Antiochus I Soter og byen Antiokia, opkaldt efter enten Seleukos I's fader eller søn. Paven er Satans stedfortræder, og symbolsk repræsenterer navnet Antiochus en stedfortræder for hans fader, grundlæggeren af det nordlige rige, som lagde dets hovedstad i Babylon.

Efter Alexander den Stores død i 323 f.Kr. blev hans rige opsplittet mellem diadokerne (efterfølgerne). Ved delingen i Babylon (323 f.Kr.) blev Seleukos indledningsvis udnævnt til anfører for ledsagerkavaleriet (en prestigefyldt militær post) under Perdikkas, der var regent for Alexanders rige. I 321 f.Kr. blev Seleukos udnævnt til satrap (guvernør) over Babylonien ved delingen i Triparadeisos efter Perdikkas' død og yderligere forhandlinger blandt diadokerne. I 316 f.Kr. tvang Antigonos I Monofthalmos, en anden diadok, Seleukos til at flygte fra Babylon på grund af Antigonos' voksende magt. Seleukos søgte tilflugt hos Ptolemaios I Soter i Egypten. I 312 f.Kr. vendte Seleukos tilbage til Babylon med en lille styrke stillet til rådighed af Ptolemaios. Han besejrede Antigonos' styrker og generobrede Babylon, hvilket markerede etableringen af hans magtgrundlag. Denne begivenhed anses ofte for grundlæggelsen af det seleukidiske rige, idet 312 f.Kr. regnes som begyndelsen på den seleukidiske æra i den historiske tidsregning.

Navnet Seluecus er afledt af græsk og kommer fra roden selas (σέλας), som betyder „lys“, „stråleglans“ eller „flamme“. Navnet antyder glans eller oplysning, hvilket passer til en fremtrædende skikkelse som Seleukos I Nikator, grundlæggeren af det seleukidiske rige, og som er et forbillede på den fader, der havde været lysbærer i himlen.

"For at sikre verdslige gevinster og æresbevisninger blev kirken ledt til at søge de store mænd på jordens gunst og støtte; og da den således havde forkastet Kristus, blev den bevæget til at aflægge troskab mod Satans repræsentant — biskoppen af Rom." The Great Controversy, 50.

Antiochus Magnus repræsenterer den pavelige magts stedfortræder, ligesom paven repræsenterer Satans stedfortræder. Symbolikken i Antiochus tillader forskellige stedfortrædende magter, ligesom der har været mange paver. Reagan var stedfortræderen i 1989, Ukraine blev De Forenede Staters stedfortræder i 2014, og Trump er stedfortræderen ved slaget ved Panium. Reagan var den første, Trump er den sidste, og Zelenskyj er oprøret i midten.